

бавите места от отделни творби, даваше примери за особено изразителни стихове. И досега си спомням стихе от Елин Пелиновия превод на "Макс и Морис" - "Бай Тадежко шивач стар, не иглате роб и цар
"Виж - казваше ми Вапцаров - как е съумял Елин Пелин само с две думи "роб и цар" да изрази толкова много, като че ли стогият шивач е пред теб и ти виждаш как той се труди цел живот, при това е ненадминат майстор."

Разбира се, неговото изказване, както винаги, беше много по-обширно и по-изразително, отколкото аз мога да го предам сега след полкове години.

Интересно е, че през дългото време, което бяхме заедно, аз си представях Вапцаров като младеж силно увлечен в литературата и не подозирах даже, че пред мен стои истински поет, който по-късно ще добие световна слава. А и той никога не ми е загатвал, че пише стихотворения.

Скоро след като се разделихме в работата при преминаването му на другата длъжност, случи се така, че се събрахме да живеем заедно - отначало с още двама души в една стая от работническите квартири, но отпосле ни преместиха в дружа, хубава стая само двамата, където останахме до м. февруари 1934 г.

Тук го виждах често да подготвя сказки, които щял да изнесе в читалището или пред въздържателното дружество в Горна Джумая /Благоевград/. Аз предполагам, че те не ще бъдат нещо повече от ученически реферат, но когато той изнесе една сказка във фабриката аз с голямо очудване разбрах, че съм се лъгал. Тази сказка беше за Яворов и Лора, сега не си спомням точно заглавието ѝ. Сказката бе изнесена много добре. Веднага ми направи впечатление езикът на Вапцаров - за моите тогавашни разбирания пред мен бе един истински писател. След сказката му казах своето мнение, той само се позасмя и не отговори нищо.